



Константин Константинов

Медената пита

Кри-кри, кри-кри – запя домашното шурче нейде под стария долап. В огнището играят сини пламъчета. Зад стените се разхожда нощта и тук всички заспаха. Само ние с тебе сме будни още и там – в тъмния ъгъл, куклите почват вече своя нощен живот. Ето пъстрият палячо пляска ръце и се кланя на голямата кукла, автомобилът навива пружината си, а малката латерничка тихо-тихо засвирва. Ела по-близо до мене, детко, погледни малките пламъци и затвори очи! Ето пристига нашата синя каляска, теглена от две бели пеперуди, и чака. Ний ще седнем в нея и ще полетим.

Ф-р-р-р! Земята остана долу. Около нас трептят звездите и ние плуваме в нощта все по-далеч и по-далеч. Там, в другия край на небето, се издига бавно-бавно големият жълт месец и лъщи като медена пита. Знаеш ли ти приказката за медената пита? Слушай, аз ще ти я разкажа! Но не оная приказка, която всички баби разказват на своите внученца, а друга, нова приказка за медената пита.

* * *

Имало едно време бедна жена с едничко дете, момченце. Живели си те в сиромашка колиба, сами-самички в целия свят, и с труд се прехранвали. Един ден майката се разболяла тежко, повикала момченцето при себе си и му каза:

– Когато ти се роди, чедо, орисницата ти търколи една медена, пита и каза: „Това ще му е късметът. Нека го гони по света. Когато го стигне, ще бъде щастлив.“ Но мене ми беше мъчно да се разделя от тебе. Аз нищо не ти казах и ето сега орисницата ме наказва. Аз ще умра, ако ти не намериш медената пита и не донесеш с нея моето и твоето щастие. Върви, сине, из света и си гони късмета!

Майката се разплакала, целунала момченцето и то тръгнало. Тръгнало и ей току до колибата се мярнала пред него бяла, голяма и лъскава пита. Тя се търколила бързо-бързо пред него и то припнало подире и. Съвсем не мислило то, че гони своя късмет. Знаело само, че трябва да я настигне и вземе, за да оздравее майка му. Но питата се търкаляла бързо и се скрила на първия завой. Ала момченцето все търчало след нея.

Срещнали го хора и го попитали:

– Де така самичък, юначе?

– Медената пита гоня – отговорило то, и хората се смеели. Дълги дни и нощи вървяло момчето. Минало поля и планини, но медената пита все бягала пред него и то не я настигало. Ту се мерне до някой връх, позапре, помами го, ту изведнъж се изгуби и лъсне пак далеч до друга

рътлинка. Но момчето търчало без умора и без страх. Краката му се изранили от път, но очите му свикнали да гледат ясно – надалеко и широко – и то все вървяло. Стигнало до земята на слепите, дето всички хора били слепи като къртици и цялата страна била потопена в мрачина.

– Накъде мина медената пита? – питало момчето.

– Ние нищо не знаем, защото нищо не виждаме – отвърнали слепите с наведени глави. Но пред очите му блеснала далеко медената пита и то тръгнало отново. Минали пак дълги дни и дълги нощи в мрачина и лутане. Стигнало сега до Каменната земя, дето всички хора са вкаменени и мълчаливи и хлад вее над цялата страна.

– Видяхте ли медената пита? – попитало момчето. Но никой не му отговорил. И отново тръгнало то да търси медената пита. Минали отново много дни и нощи. Най-после стигнало до Златната земя, дето всичко е от чисто злато – и дървеса, и плодове, и накити. Само хората приличали на големи гущери и жаби.

– Не знаете ли де е медената пита? Не мина ли насам? – попитало момчето, изнемошяло от умора и глад.

– Медена пита ли? – закикотили се чудноватите хора. – Та защо ти е тя?

– Трябва да я занеса на мама, за да оздравее. Тя е моят късмет.

– Та какъв по-голям късмет, глупчо, от тая земя – засмели се те отново. – Виж, тук всичко е злато. Забрави майка си, остани тук и тук ще си намериш късмета.

Момчето поклатило глава и отговорило:

– Не тръгнах аз злато да търся. Не ми трябва то. Моят късмет е друг.

И отново тръгнало. Сега вече стигнало до безкрайно море, дето бил краят на света. На пясъчния бряг лежала корава пита от най-черно брашно, ненамазана не само с мед, но дори и с вода – напукана, сиромашка пита. Задъхано от радост, момчето грабнало тая пита и я притиснало до гърди. И когато се навело, видяло лицето си в морската вода: то не било момче, а снажен момък – толкова години търсило късмета си.

Капнал бил от глад момъкът, но не отчупил къшей от питата. Нали трябва първо майка му да вкуси и да оздравее? И бързо припнал той назад. Когато минавал през Златната земя, чудноватите хора се кискали след него и го наричали глупак. Но той не ги чувал и отминал. В Каменната земя никой го не погледнал, нито попитал за нещо. Но когато дошъл в Земята на слепите – изведнъж го обградили тъпна слепи хора и почнали да го молят:

– Ние не виждаме нищо. Не можем дори да се нахраним. Сложи в ръцете ни късче хляб!

Момъкът си казал: „Наистина аз имам цяла пита. За мама стига един къс.“

И раздал на слепите по-голямата част от питата. И те целували ръцете, нозете му и с благословии го изпратили.

Момъкът наближил радостен до родната си колиба.

Но до самия праг на колибата, почти умиращо от глад, лежало бездомно мършаво кученце. То извило умолителен поглед и сърцето на момъка се свило от жалост. Без да мисли, той извадил от пазвата си последния къс пита и нахранил с него животното. После влязъл в къщи, изправил се до майка си и съвсем отчаян и казал:

– Ето, майко, връщам се с празни ръце. Аз изходих целил свят, докле намеря медената пита. И когато я намерих, раздадох я на другите. Нищо не остана за тебе. Сега с тебе заедно и аз ще умра.

Той прегърнал майка си и заплакал.

Ала майката се усмихнала радостно, дигнала се от постелята, вече съвсем здрава, целунала го по челото и отвърнала:

– Не, сине, няма да умреш. Тъкмо сега ти ще живееш, радостен и честит. Изпълни се всичко, каквото ти бе уречено от орисницата. Сега и аз съм здрава, и ти си завинаги при мене. Но всичко, което ти претърпя, трябваше да стане. Ти трябваше да видиш целия свят – всичко добро и зло на земята и да избереш от двете. Ти трябваше да намериш медената пита и да я раздадеш, без да помислиш за себе си. Но не жали за питата, сине! Аз нямам нужда от нея. Нали ти ми донесе своето златно сърце? А сега вземи от лавицата оная ръжена пита там и седни да вечеряме. И ще видиш, че тя ще ти бъде по-сладка от всичките медени пители в света!

Седнали те на сиромашката трапеза и хапнали сух хляб и солчица. И още при първите хапки момъкът усетил, че всичката му умора изчезнала като по чудо, че силите и бодростта му пораснали стократно и че нищо повече не му трябва на тоя свят.

* * *

Кри-кри-кри-кри... – шурчето свири по-тихо и по-тихо. Шурчето заспива, огънят заспива, очичките заспиват... Латерничката извива тихата си песничка, палячото и куклата се въртят в безшумен танц, рошавото мече се разхожда на два крака под масата. А нашата синя каляска плува в бездънното небе и звездичките сипят златен прашец върху твоите къдри. Ето мяркат се млечнобелите палати на Сънчо и някой ни маха

с ръка натам.

Кри-кри, кри-кри, кри-кри... спи-спи...

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3256>]